

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: A.H., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: JUDr. Štěpánka Miková, advokátka, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 110 00, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, pošt. schránka 78, Praha 130 51**, za účasti: „A.B.“, nar. „X“, bytem „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.5.2015, č.j. CPR-14940-2/ČJ-2015-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Pardubice (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 31.3.2015, č.j. KRPE-77899-90/ČJ-2014-170022-SV, jímž bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) žalobci uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou

nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tři roky, neboť pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění pobytu, tj. v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Zároveň byl stanoven počátek doby, po kterou nelze žalobci, jako cizinci, umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do deseti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V žalobě zopakoval své tvrzení ze správního řízení o tom, že má s paní „B.“ vztah obdobný vztahu rodinnému, vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného, který tento názor žalobce nesdílí. Žalobce bydlí sice v samostatném bytě odděleně od žalované, jak konstatovaly oba správní orgány, avšak „*opomíjejí*“ skutečnost, že tento byt, resp. pronajaté místnosti, se nachází „*pod jednou střechou*“, pod kterou žije paní „B.“, svým způsobem se tedy jedná o rodinný dům, v některých místnostech žije rodina „B.“, a v některých žalobce. Správní orgány tak příliš formalisticky vykládají pojem „*společná domácnost*“, s žalobcem paní „B.“ „*žije pod jednou střechou*“, nenastěhovala se k němu pouze „*s ohledem na dceru*“. Dále zopakoval argumentaci a svá tvrzení z žaloby, tj. že „*chodí spolu na procházky, na nákupy, starají se o kočku, hrají spolu počítačové hry, mají společné zájmy, plány do budoucna*“ atd. Žalobce přispívá na chod a údržbu domácnosti, z výpovědi paní „B.“ vyplynulo, že pro žalobce vaří a on vaří pro ni. To, že žalobce si sám pere, nemůže být vykládáno k jeho tíži. Klíčovým specifikem je to, že paní „B.“ jasně uvedla, že se snažila tříletý vztah s žalobcem tajit před veřejností s ohledem na dceru. Pokud by správní orgán posuzoval vztah obdobný vztahu rodinnému, tak by právě s ohledem na specifika daného případu musel dospět k závěru, že tento vztah obvykle neexistuje a pouze nemá klasickou podobu, jak ji popisuje žalovaný nebo jím odkazovaná judikatura. Je mezi nimi dlouhodobý vztah, který se podobá více vztahu manželskému, společná domácnost s panem „B.“ nevylučuje společnou domácnost i s žalobcem. V posledních měsících došlo k průlomu ve vztahu mezi žalobcem a paní „B.“, svůj vztah již neskrývají, žijí v jedné místnosti společně, vedou domácnost „*ve smyslu judikátů*“, paní „B.“ vypracovala již návrh na rozvod manželství s panem „B.“. Žalovaný tak pochybil, když chybně vyložil právní povahu § 15 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, chybně aplikoval skutkový stav, který chybně vyložil. Žalobce navrhl provést důkazy výsledky žalobce a paní „B.“, dále návrhem na rozvod. Uvedené námitky byly uvedeny v prvním žalobním bodu (část II. žaloby), který se týkal tvrzené nesprávné aplikace § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců na zjištěný skutkový stav. V dalším žalobním bodu vyslovil žalobce nesouhlas se závěry žalovaného o tom, že rozhodnutí o vyhoštění lze vydat, jelikož podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zde nehrozí nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a rozhodnutí je v souladu s principy přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce namítl, že v daném případě není důvodu, aby zde převyšoval veřejný zájem na jeho vyhoštění nad jeho soukromým zájmem zde setrvat, žalovaný aplikoval kritéria posuzovaná dle Evropského soudu pro lidská práva chybně. S paní „B.“ má společné plány do budoucna, i když má na Ukrajině své příbuzné, tak je s nimi pouze ve sporadickém kontaktu, možnost bydlení u rodičů by byla pouze krátkodobá, vazby v ČR jsou nyní jistě silnější. Pobyt v ČR v délce devíti let nelze bagatelizovat, žalobce si vybudoval vztah k ČR, k její kultuře i společnosti. Žalovaný tak ignoroval brát zřetel na paní „B.“, jakož i ona je tímto rozhodnutím přímo dotčena.

V dalším žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěry závazného stanoviska ze dne 16.3.2015 vydaného dle § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého zde nejsou překážky

pro vyhoštění žalobce. Žalobce zopakoval svou námitku o tom, že by v případě návratu byl nasazen v bojovém konfliktu s přímým ohrožením jeho života včetně reálného rizika svévolného násilí, když povstalecké skupiny nejsou vázány žádnými mezinárodními úmluvami o zacházení se zajatci, poukázal na zprávy o mučení zajatců v médiích. Žalobce má reálnou obavu, že by byl zasazen „do první linie“, i ve Vinnytské oblasti vypukly nepokoje, což namítl i ve správním řízení. Konečně v dalším žalobním bodu (jedná se o žalobní bod č. 4) v části II. žaloby) žalobce namítl, že doba tří let, po kterou nemůže vstoupit na území ČR je nepřiměřeně dlouhá a neodpovídá závažnosti jeho činu, na území ČR se nedopustil žádného trestného činu ani přestupku, má v okolí dobrou pověst, jedná se o přehnaně přísný trest. Odůvodnění výše trestu se jeví jako snaha správního orgánu se žalobci pomstít, trest je nepřiměřeně dlouhý, žalobce požádal o jeho snížení maximálně na dobu jednoho roku. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, navrhl, aby soud snížil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, na dobu maximálně jednoho roku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech v žalovaném rozhodnutí, v případě námítky směřující do obsahu závazného stanoviska poukázal na ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení paní „B.“ zopakovala svá tvrzení o údajné existenci společné domácnosti s žalobcem, přiložila k žalobě návrh na rozvod manželství sepsaný po vydání žalovaného rozhodnutí až dne 16.10.2015.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do

žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Zároveň platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 12.11.2014, č.j. 6 As 54/2013-128).

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek a uplynutím zákonné lhůty, zánik odpovědnosti za správní delikt - srov. rozsudek NSS ze dne 18.9.2014, č.j. 9 As 33/2014, dále uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení ze dne **8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a

nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku:**

Podle rozsudku NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11.3.2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56:
*„Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a **podstatných** skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11.4.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). **Z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí však není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím skutečnostem, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, stížnost č. 16034/90, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>).“***

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

V rozsudku ze dne 2 Afs 7/2015-73 NSS výstižně a stručně k rozsahu přezkumu ve správním řízení či v soudním řízení ve správním soudnictví uvedl:

„Ve vztahu jak k napadenému rozsudku, tak k rozhodnutím správních orgánů uplatnil stěžovatel námitky nepřezkoumatelnosti. Lze s ním jistě souhlasit, že nelze přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, pokud toto nesplňuje formální předpoklady přezkoumatelnosti. Nicméně tento obecný postulát nelze vykládat tak, že soud (ať již krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí správního orgánu, nebo zdejší soud ve vztahu ke krajskému soudu) bude automaticky rušit každé rozhodnutí, které se nevypořádá beze zbytku s celou odvolací, resp. žalobní argumentací. Docházelo by tak ke zcela absurdním rozhodnutím zejména v případech, kdy je přezkoumávané rozhodnutí věcně správné a nebyla řádně nebo vůbec vypořádána dílčí námitka, která by však nemohla mít i v případě důvodnosti vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.“

V neposlední řadě je nutné uvést i konkrétní příklad „zaplevelené“ žaloby a následného jeho hodnocení v judikatuře NSS, a to např. **v rozsudku ze dne 11.6.2014, č.j. 10 Afs 18/2015-48:**

„[34] Žaloba podaná u krajského soudu byla vskutku rozsáhlá, obsahovala 18 stran textu a více než 100 odstavců. V takovémto případě krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Jak k tomu trefně u vádí Ústavní soud (v nálezu krajským soudem správně citovaném), „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o

sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 – 43, věc *To & Mi Vdf.*, bod 41, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 – 50, věc *SAFINA*, bod 21, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 – 30, věc *SOLARPARK gama*, bod 41, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014 – 108, bod 37].

[35] Pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a soudy krajskými.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek **Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130** publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.), a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V projednávané věci je **zásadní a mezi účastníky spornou otázkou, zda žalobce je či není osobu s obdobným postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců**. Žalobce se za takovou osobu považuje, přičemž jeho tvrzení o tomto svém postavení odvozeného od skutečnosti, že sdílí společnou domácnost s paní „B.“, která společně ještě se svým manželem a dcerou těchto manželů, tj. paní „B.“ a pana „B.“, žije v jednom domě na adrese „X“. Žalobce se tak na svůj případ domáhá aplikace ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka, občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který **hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné**

domácnosti. Oba správní orgány provedly za účelem úplného zjištění skutkového stavu věci, za účelem, zda je žalobce v takovém postavení a lze cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců na jeho případ aplikovat rozsáhlé dokazování, a to **výsledky paní „B.“, tj. „A.B.“, manžela „A.B.“, „M.B.“ a jejich dcery „A.B.“** (viz protokoly o výsledku svědků ze dne 6.2.2015 založené na čl. 77 – 79 správního spisu). Správní orgány dále vycházely z dalších podkladů, tj. z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 6.9.2014, z oznámení o zahájení správního řízení, protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 16.9.2014. Na základě podkladů rozhodnutí, zejména výsledku jmenovaných svědků, dospěly oba správní orgány k závěru, že soužití žalobce s paní „B.“ nepovažuje za vztah trvalý, obdobný vztahu rodinnému, z důvodu absence společného soužití ve společné domácnosti, společného podílu na financování domácnosti, společných zájmů, výchovy dětí a vedení společné domácnosti. Z těchto důkazů vyplynulo, že žalobce bydlí v samostatné pronajaté bytové jednotce a paní „B.“ bydlí v rodinné domácnosti společně se svým manželem, příp. s jejich dcerou, která se o vztahu své matky a účastníka řízení dozvěděla až poté, co byla předvolána ke správnímu orgánu prvního stupně. K datu vydání žalovaného rozhodnutí nebylo manželství paní „B.“ s panem „B.“ ani v rozvodovém řízení, ani nebyla doložena žádost o rozvod. Dále z těchto podkladů vyvodil žalovaný závěr, že domácnost manželů „B.“ je stále materiálně a finančně zajišťována, s odkazem na nutnost umoření společných firemních dluhů. Vycházel dále z výpovědi manžela paní „B.“ o tom, že vztah paní „B.“ a žalobce je pouze milenecký. Správní orgán I. stupně z provedených důkazů, zejména zmíněných svědeckých výpovědí, zjistil, že **žalobce bydlí v samostatné pronajaté bytové jednotce, kdy účelem takovéto formy bydlení by byla primárně ochrana firemního majetku manželů „B.“, zatímco „paní „A.B.“, jako vdaná žena, bydlí v rodinné domácnosti společně se svým manželem, se kterým není v rozvodovém řízení, k rozvodu není podán návrh, z výpovědi vyplývá, že ani konkrétní kroky realizace rozvodu nebyly započaty...**“, dále poukázal na to, že manželé „B.“ společně hradí i firemní dluhy, což vyplynulo ze svědeckých výpovědí, rodinná domácnost manželů „B.“ je stále materiálně a finančně společně zajišťována, výchova dcery je zcela „*standardní*“ a odpovídající společenské funkci úplné rodiny (zde i správní orgán poukázal na fakt, že o myšlence rozvodu se dcera dozvěděla teprve poté, co byla paní „B.“ informována, že dcera bude ve správním řízení vypovídat jako svědek). Z výpovědí nebylo zjištěno, že by byla rodinná domácnost narušena jiným způsobem, než si pan „B.“ našel milenkou a paní „B.“ vyjadřuje sympatie k žalobci. Za důkaz hodnověrného prokázání společné rodiny domácnosti nepovažoval správní orgán to, že paní „B.“ společně „*chová*“ s žalobcem domácí zvíře – kočku, či že s ním hraje počítačové hry.

Krajský soud považoval **skutkový stav věci** ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu za **dostatečně a spolehlivě zjištěný**, který nevyžadoval doplnění žalobcem navrhovaným dokazováním, když v podstatě výsledky jím navržených svědků již provedeny byly a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, z nich zcela nepochybně vyplývá. Sám žalobce v tomto žalobním bodu nenamítl, že by nebyl skutkový stav nedostatečně zjištěn, ale jeho námitka spíše obsahuje tvrzení o existenci nezákonnosti žalovaného rozhodnutí zahrnující nesprávnou aplikaci právních předpisů (v dané věci zejména ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Žalobce tak **namítá**, že byla splněna základní podmínka pro hodnocení jeho postavení jako rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců, tj. existence společné domácnosti, ve které žalobce s paní „B.“ žije, což dle jeho tvrzení z provedeného dokazování, zejména z uvedených výsledků, vyplývá. Za zcela **zásadní pochybení v argumentaci žalobce však krajský soud považuje jeho tvrzení obsažené v tomto žalobním bodu o tom,**

že „navíc společná domácnost s panem „B.“ nevylučuje společnou domácnost i s žalobcem.“ Žalobce se tak domnívá, že paní „B.“ v podstatě žije ve dvou společných domácnostech, jednou tvořenou jí a jejím manželem a dcerou a druhou tvořenou žalobcem a paní „B.“, přičemž poukazuje na skutečnost, že všichni přece bydlí „pod stejnou střechou“. V tom se však žalobce zcela mylí. K tomu uvádí krajský soud následující argumentaci:

Žalobce v žalobě nepopírá, že by paní „B.“ nežila ve společné domácnosti se svým manželem a svou dcerou, dokonce to sám připouští, proto soud považuje za nadbytečné se opětovně zabývat posouzením této otázky, když ani žalobce sám nevylučuje existenci společné domácnosti tvořené jeho milenkou, paní „B.“ (to, že se nejedná o milenecký vztah, žalobce nepopřel, navíc to vyplývá i ze svědecké výpovědi manžela paní „B.“, a rovněž i z výpovědi samotné paní „B.“). Pak je třeba si však položit otázku, zda je vůbec možné, aby paní „B.“ v jednom domě „pod jednou střechou“ bydlela současně ve dvou společných domácnostech. Nejprve je však třeba ozřejmit pojem společná domácnost ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Jak správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců „*transponuje unijní závazky vyplývající ze směrnice 2004/38*“, která reguluje volný pohyb osob na území Evropské unie. Pojem „*rodinný příslušník*“ je vymezen v článku 2 bod 2 směrnice 2004/38/ES tak, že se jím rozumí manžel nebo manželka, dále partner, se kterým občan unie uzavřel registrované partnerství a potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písm. b), přičemž tato směrnice vymezuje obdobný „partnerský vztah“, dále i v okruhu tzv. „oprávněných osob“ v čl. 3 bod 1 písm. b), kdy slovo „partner“ tato směrnice užívá pro vztah rodinný, tudíž „*jeho obsahem je souhrn vzájemných zpráv a povinností vyplývajících ze zákona manželů, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti, kdy pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese*“, ale „*společné podílení se na chodu domácnosti zabezpečování a úhradě společných potřeb apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010-63)*“. Cit. ustanovení zákona o pobytu cizinců (§ 15a odst. 3 písm. b)) nicméně „*obsahuje dvě podmínky: 1. cizinec žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, 2. žije s ním ve společné domácnosti. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010-63).

I když pojem „*společná domácnost*“ již není v novém občanském zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) přímo definován, jak tomu bylo v předchozím občanském zákoníku (zákon č. 40/1994 Sb. - § 115), tak i ve vztahu k výkladu tohoto pojmu není důvod nevycházet z dosavadní občanskoprávní judikatury vztahující se k tomuto pojmu (ostatně nový občanský zákoník s tímto novým pojmem též „pracuje“, srov. § 698 a § 699). **Společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb, a v němž společně a bez rozlišování hospodaří svými příjmy.** Spolužijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, jako by byla členem rodiny; vyžaduje se, aby pečovala o společnou domácnost, nebo poskytovala prostředky na úhradu potřeb společné domácnosti, nebo aby byla odkázána výživou na zůstavitele (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2002, č.j. 21Cdo 436/2001). Společná domácnost zpravidla předpokládá společné bydlení v jednom nebo více bytech (k naplnění jejích znaků proto nepostačují např. občasné návštěvy), výjimka z tohoto pravidla je možná jen tehdy, jde-li o dočasný a přechodný pobyt jinde z důvodu léčení, návštěvy příbuzných, výkonu práce apod.

Jde o spotřební společenství trvalé povahy, a proto společnou domácnost představuje jen skutečné a trvalé soužití, v němž její členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb (**nepostačuje např. jen příležitostná výpomoc v domácnosti**, společné trávení dovolených apod.), a v němž **společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy**. Spolužijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, **jakoby byla členem rodiny; vyžaduje se, aby pečovala o společnou domácnost** (obstarávání domácích prací, udržování pořádku v bytě, obstarávání prádla a údržby šatů, přípravou jídla apod.), nebo aby poskytovala prostředky na úhradu potřeb společné domácnosti, nebo aby byla odkázána výživou na zůstavitele (srov. cit. rozsudek NSS ze dne 16.1.2002, č.j. 21Cdo 436/2001).

Zároveň je však na rozdíl od názoru žalobce o možném soužití paní „B.“ ve dvou domácnostech zdůraznit další jednoznačný závěr vyplývající z konstantní soudní judikatury Nejvyššího soudu o tom, že takový závěr o možném členství paní „B.“ ve dvou domácnostech, jednou tvořené žalobcem a paní „B.“ a druhou tvořenou rodinou „B.“ (paní „B.“, její manžel a jejich dcera) je „pojmově vyloučen“, když pojem společná domácnost definuje pojem fyzické osoby jako příslušníka pouze jediného spotřebního společenství (srov. rozsudek nejvyššího soudu ze dne 25.7.2002, č.j. 28Cdo 1303/2002). Jestliže tedy paní „B.“ žije ve společné domácnosti se svou rodinou, v jednom bytě tvořeném více místnostmi a žalobce žije od nich odděleně, přestože jsou všichni „*pod jednou střechou*“, přičemž žalobce naopak v žalobě navíc potvrzuje závěr vyplývající z provedeného dokazování a z žalovaného rozhodnutí o tom, že paní „B.“ žije ve společné domácnosti se svým manželem a jejich dcerou, tak je „pojmově“ vyloučeno, aby tvořila ještě další společnou domácnost s žalobcem. Skutečnost, že společnou domácnost v domě, ve kterém je ubytován i žalobce, vyplývá jednoznačně z provedeného dokazování, zejména z výslechu paní „B.“, jejího manžela a jejich dcery. Ostatně sám žalobce tento závěr i v žalobě potvrdil, čili on sám ani nepopřel, že by paní „B.“ nežila ve společné domácnosti se svým manželem a s jejich dcerou. Žalobce se proto ve správním řízení a potažmo i v žalobě chybně domáhal, aby jeho pouhý milenecký vztah s paní „B.“, jehož samotná existence samozřejmě nepochybně zahrnuje vzájemné „*osobní sympatie*“ a další společně prožívané zážitky (chov domácího zvířete, hraní počítačových her, občanské vzájemné pohoštění či přispění žalobce na úhradu nákladů spojených s užíváním jemu poskytnutých místností ve zmíněném domě), byl důvodem k vyvození závěru o existenci ještě další společné domácnosti tvořené žalobcem a paní „B.“. Správní orgány správně nepovažovaly ve smyslu zmíněné občanskoprávní judikatury ve vztahu výkladů pojmů společná domácnost za takový intenzivní vztah, který je společenskou funkcí obdobný manželskému soužití, „*nejlépe také dlouhodobý a v budoucnu funkční*“. Ze správního spisu nevyplývá, že by k datu vydání žalovaného rozhodnutí nějaká závažná skutečnost svědčila o **rozpadu stávající společné domácnosti (navíc sám žalobce nepopíral její existenci ve formě soužití manželů „B.“ s jejich dcerou za ohroženou či zaniklou)**. Pokud žalobce až v žalobě, a potažmo osoba zúčastněná na řízení, paní „B.“, tvrdí, že „*v posledních měsících došlo k průlomu ve vztahu mezi paní „B.“ a žalobcem, kdy již nadále svůj vztah neskrývají, již spolu žijí v jedné místnosti společně a vedou domácnost ve smyslu judikátu, na které žalovaný odkazuje*“, a že „*zároveň se paní „B.“ rozhodla urychlit řízení o rozvodu, návrh již vypracovala a s manželem se dohodli na vypořádání majetku*“, přičemž paní „B.“ soudu předložila návrh na rozvod manželství manželů „B.“ ze dne 16.10.2015 (a poté u jednání soudu dne 24.2.2016 předložil žalobce i rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26.11.2015, kterým bylo toto manželství rozvedeno), a dále u jednání soudu předložil žalobce nájemní smlouvu uzavřenou dne 27.1.2016 svědčící o jeho soužití s paní „B.“, tak je nutné konstatovat, že **žalobce přehlédl**

základní kritérium pro přezkum rozhodnutí o správních soudnictvích v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. Krajský soud totiž podle této procesní právní úpravy přezkoumává žalované rozhodnutí tak, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce si zřejmě nesprávně představuje, že soud ve správním soudnictví je dalším správním orgánem, který bude přihlížet ke skutkovým novotám a novým skutečnostem vzniklých po vydání žalovaného rozhodnutí, což však možné není. Proto soud nemohl vůbec k takovým tvrzením přihlídnout, neboť se jedná o skutečnosti, které v době rozhodování stran orgánu, resp. rozhodnutí žalovaného, ještě neexistovaly a nelze z nich tak vycházet při přezkumu žalovaného rozhodnutí. Opakované tvrzení žalobce o tom, že o existenci společné domácnosti s paní „B.“ svědčí to, že *„spolu tráví volný čas, chodí spolu na procházky, na nákup, starají se o kočku, hrají spolu počítačové hry a mají společné zájmy,“* tak to patří nepochybně k projevům **vzájemné sympatie jako součásti mileneckého vztahu**, ke kterému nepochybně nepatří pouze intimní styk. Nelze však v kontextu s aplikovanou občanskoprávní judikaturou a výkladem pojmu *„společná domácnost“* dospět k závěru, že by takové projevy vzájemné sympatie vedly automaticky bez dalšího k závěru o existenci společné domácnosti. Navíc ze svědeckých výpovědí nevyplynulo jednoznačně, že by paní „B.“ vedla s žalobcem společnou domácnost, že by se sami o sebe vzájemně starali, uhrazovali náklady na své potřeby, společně by spolu bydleli a jednalo by se **o skutečné a trvalé soužití**. Např. tvrzení paní „B.“ v její svědecké výpovědi o tom, že *„pro žalobce vaří a on vaří pro ni“* bylo zpochybněno výpovědí její dcery, která uvedla, že žalobce je *„jen ve své místnosti, on rád hraje počítačové hry a s mámou se starají o kočku“*, a že jen dvakrát požádala žalobce, aby *„nám uvařil boršč, to jen tak pro zajímavost“*. Dále k dotazu správního orgánu dcera uvedla, *„že by společně vařili pro celou rodinu, to ne, jenom jednou uvařil ten boršč, na nákupy šli asi jednou do Penny marketu“*. Dále potvrdila, že žalobce *„sám si pral a sám si žehlil, matka říkala, že to nezažila, že by byl tak samostatný“*. Naopak dcera paní „B.“ a její manžel ve svých svědeckých výpovědích uvedli skutečnosti, které vedly k závěru o existenci jediné společné domácnosti tvořené soužitím paní „B.“, jejího manžela a jejich dcery, což ostatně ani sám žalobce nepopřel, když uvedl, že *„navíc společná domácnost s panem „B.“ nevyklučuje společnou domácnost i s žalobcem“*, tedy **žalobce nepopírá existenci této domácnosti v samotné žalobě**. Dcera manželů „B.“ popsala společnou domácnost, kdy *„tito hospodaří spolu, bydlí spolu, když táta odjede, a on často jezdí do zahraničí, tak matka připraví svačinu na cestu, doma normálně vaří nám všem.“* Společně trávili i vánoční svátky, manžel paní „B.“ navíc uvedl podstatnou skutečnost pro závěr o existenci společné domácnosti této rodiny o tom, že společně splácí úvěr, kdy *„musíme oddlužit firmu“*, sám uvedl, že *„fungujeme jako rodina, to hlavně z toho důvodu, že máme dceru a ta ještě chodí do školy“*, bydlí v *„kompletně vybaveném bytě“* společně se svojí manželkou paní „B.“ a se svou dcerou. Krajský soud se tak jako správní orgány neztotožnil s tvrzením žalobce o existenci společné domácnosti, ve které by žalobce žil s paní „B.“, tedy není pravdou, že by žalovaný nesprávně vyložil právní povahu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a ten chybně aplikoval na dostatečně zjištěný skutkový stav, tj. že by si *„chybně vyložil“* tento skutkový stav, který nevyžaduje dalšího doplnění žalobcem navrhovanými důkazy (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud neuznal za důvodný **další žalobní bod**, který se týká aplikace ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 174 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdí, že *„není důvodu, aby zde převyšoval veřejný zájem na jeho vyhoštění nad jeho soukromým zájmem zde setrvat.“* A to v situaci, kdy **žalobce dlouhodobě nerespektuje podmínky zákonného**

pobytu na území České republiky, když se v podstatě jedná pouze o jeho zájem na legalizaci pobytu v České republice a domáhá se tak závěru o tom, že by zmíněný milenecký vztah s paní „B.“ měl v daném případě převážet nad veřejným zájmem na jeho vyhoštění z České republiky. V tom se však žalobce mylí.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Zároveň podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona, zejména závažnosti nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizince státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Správní orgán prvního stupně vycházel z názoru, že mezinárodní závazky České republiky jsou souladné s řešením legitimacy zásahu do soukromého života účastníka řízení, v případě účastníka řízení lze proporционаlitu shledávat v příklonu k ochraně zájmu společnosti v převaze nad osobními zájmy, neboť cílem je budovaný vztah účastníka řízení, v době neoprávněného pobytu nenabyl společenské funkce rodinného soužití ve společné domácnosti. K tomu žalovaný v žalovaném rozhodnutí dodal, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dojde vždy k zásahu do soukromého a rodinného života cizince, v daném případě se však **nejedná o zásah nepřiměřený, když v daném případě převážil veřejný zájem nad deklarovaným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.** Zároveň správní orgán prvního stupně při aplikaci cit. ust. zákona o pobytu cizinců vyhodnotil další okolnosti týkající se vyhoštění žalobce, kdy poukázal na to, že nebyly zjištěny společenské a kulturní vazby, které by bylo nutné považovat za zásadní, možnost zpětné integrace je v případě žalobce zachována, neboť na Ukrajině má dceru, sestru a rodiče, s příbuznými je v telefonickém kontaktu, může pobývat v domě rodičů. **Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a navíc uvádí následující:**

V dané věci je třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Pojem „rodinný život“ použitý v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezahrnuje jen v první řadě vztah mezi manžely a mezi rodiči a nezletilými dětmi, ale i vztahy mezi dalšími příbuznými a osobami, mezi nimiž existuje „blízká osobní vazba“, přičemž ESLP pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (srov. např. věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek Velkého senátu ze dne 9.10.2003, č. 48321/99, § 94), ESLP dokonce neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „*dostatečné míry závislosti*“ (srov. věc *A.W.KHAN proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 12.1.2010, č. 47486/06, § 32). Respektování soukromého života (vztahující se tedy k pojmu soukromý život ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) zahrnuje do určité míry navíc právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi (srov. např. rozsudek ESLP *BOTTA proti Itálii*, ze dne 24.2.1998, č. 21439/93, § 32). Avšak zároveň je nutné konstatovat, že „*práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2014, č.j. 2Azs 38/2014-30). Přitom je ve smyslu konstantní soudní judikatury ESLP třeba zohlednit: 1. rozsah v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2. délku pobytu cizince ve

smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3. rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4. existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, 5. imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, 6. povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 18.10.2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57 – 58). Zároveň je nutné konstatovat, že subjektivně **ústavně zaručené právo cizinců na pobytu na území české republiky neexistuje (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 9.12.2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07)**. V dané věci správní orgán prvního stupně a žalovaný správně vyložili a zohlednili uvedené závěry týkající se aplikace ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Za **klíčový závěr** považuje krajský soud zejména ten, podle něhož žalobce poprvé přicestoval v roce 2006 z ekonomických důvodů do České republiky, platné vízum si následně neprodloužil, z České republiky nevycestoval a začal si příležitostně vydělávat brigádami, tedy musel být srozuměn s tím, že se na území České republiky nachází neoprávněně, „*nicméně nepodnikl žádné kroky vedoucí k legalizaci svého pobytu*.“ Na území České republiky pak pobýval „*vědomě neoprávněně*“, jak správně konstatoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí. V tom případě tedy **žalobce nemohl legitimně očekávat, že tento protiprávní stav jím samotný vytvořený, dlouhodobě existující, bez náznaku nápravy zákonnou cestou legalizace pobytu žalobce, odstraní tím, že naváže milenecký vztah s členkou Evropské unie, paní „B.“, kdy s ní v rámci tohoto vztahu, chovem domácího zvířete, trávením volného času společně při hraní počítačových her apod., dosáhne nápravy tohoto jím způsobeného protiprávního vztahu**. Navíc s touto článkou Evropské unie ani **nežije ve společné domácnosti**, jak již soud výše uvedl. V takovém případě krajský soud nemůže dospět k názoru, že by jím deklarovaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, zahrnujícího v podstatě pouze tento milenecký vztah, převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví v souvislosti s uvedeným závažným druhem protiprávního jednání žalobce, který dlouhodobě nerespektoval závazné podmínky legálního pobytu na území České republiky, když tyto podmínky žalobce v podstatě ignoroval. Žalobci nevzniklo navázáním uvedeného mileneckého vztahu **žádné právo na legalizaci jeho pobytu v České republice, když subjektivní ústavně zaručené právo žalobce jako cizince na pobytu na území České republiky neexistuje** (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 9.12.2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Žalobce pak nemohl rozumně spoléhat na to, nemohl legitimně očekávat, že na území České republiky na základě navázání zmíněného vztahu bude moci trvale pobývat. Podle judikatury ESLP dokonce i případ, kdy rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život jim v dané zemi je od počátku nejistý, je zcela zásadní (srov. rozsudek ESLP ze dne 22.5.1999, ve věci „A.H“ proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). V takovém případě je vyhoštění cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze **výjimečné** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2013, vydaný ve věci sp. zn. 1As 17/2013). Tyto výjimečné okolnosti v dané věci podle krajského soudu naplněny nebyly. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že „*si vybudoval vztah k ČR, k její kultuře i společnosti*“, tak k tomu nedoložil žádný věrohodný podklad, když za takové „*budování*“ vztahu k ČR nelze považovat jen udržování mileneckého vztahu zahrnujícího takové aktivity, které nepochybně může žalobce provozovat i v zemi původu (viz výše uvedený chov domácího zvířete, hry na PC). Pokud se jedná o tvrzení žalobce o tom, že žalovaný zcela ignoruje brát zřetel na paní „B.“, tak zájmy paní „B.“ na zachování mileneckého vztahu nemohou v dané věci vzhledem k uvedeným skutečnostem zahrnujícím dlouhodobé protiprávní jednání žalobce převážet nad veřejným zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví. Navíc je nutné přihlídnout i k tomu, že pokud hodlá paní „B.“ upřednostnit uvedený milenecký

vztah před soužitím s otcem svého dítěte, které navíc není nijak vázáno (zejména materiálně či citově) na osobě žalobce, pak nelze upřednostnit její zájem na setrvání žalobce v České republice, a je jen na ni, jak si do budoucna s žalobcem, se svým manželem upraví vzájemné vztahy, tj. zda opustí společnou domácnost tvořenou jí, manželem a jejich dcerou a bude žít pouze s žalobcem, když ji nic nebrání ho následovat do země původu. Ostatně pokud je její vztah k žalobci tak silný, že za trvání manželství navázala tento vztah s žalobcem, tak jistě nebude překážkou pro takový životní krok ani to, že uvedenou společnou domácnost v České republice opustí, vždyť manžel paní „B.“ udržuje vlastní milenecký vztah a jejich dcera je plnoletá. Ale to už je její svobodná vůle, jak hodlá svou situaci řešit, přičemž nemůže po správních orgánech a potažmo po soudu požadovat, aby tuto její soukromou záležitost řešily za ni.

Pokud žalobce v **dalším žalobním bodu** napadl závěry Závazného stanoviska ze dne 16.3.2015, které bylo vydáno Ministerstvem vnitra České republiky, Odborem azylové a migrační politiky pod č. ZS 25572, tak je třeba konstatovat, že žalobce tak učinil až v žalobě a pominul, že měl své námitky proti obsahu závazného stanoviska uvést již v žalobě, protože v takovém případě stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), že odvolací správní orgán si vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správního orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, a pokud tak žalobce neučinil, podle názoru krajského soudu nerespektováním tohoto zákonného postupu nevyužil zákonného prostředku k přezkoumání závazného stanoviska a nemůže se tak již domáhat jeho přezkumu ve správním soudnictví, protože soud nemůže nahrazovat funkci nadřízeného orgánu k přezkoumání závazného stanoviska ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Navíc žalobce uvedl v tomto žalobním bodu pouze své spekulativní úvahy, bez konkrétních podkladů mající podporu k odbornému hodnocení bezpečnosti situace ve Vinnytské oblasti, když naopak podle uvedeného závazného stanoviska lze politickou a zejména bezpečnostní situaci považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti, přičemž problémy týkající se bezpečnostní situace existují spíše na východě Ukrajiny, město Vinnytsa, odkud žalobce pochází, a kde žije jeho rodina, není v současnosti dějištěm nějakých bojových střetů mezi vládními vojsky a povstanci ze stran separatistů, tato oblast zasažena není (srov. zmíněné Závazné stanovisko). Proto jeho reálná obava o tom, že by byl nasazen „do první linie“ je jen spekulativního charakteru.

Ve vztahu k žalobnímu bodu týkajícího se doby vyhoštění, po kterou nemůže vstoupit na území ČR, tak v daném případě se nejedná o „*neodůvodněný a přehnaně přísný trest*“, jak žalobce tvrdí v žalobě. **Správní vyhoštění totiž nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštní preventivní opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6.6.2011, sp. zn. 2As 62/2011, či ze dne 14.7.2005, č.j. 5Azs 94/2005-52).** I podle judikatury ESLP správní vyhoštění není rozhodováním o „*oprávněnosti trestního obvinění*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek velkého senátu ze dne 5.10.2002, MAAOUIA proti Francii, stížnost č. 39652/98). Tím spíše nemůže obstát argumentace žalobce o tom, že „*odůvodnění výše trestu se jeví spíše jako snaha správního orgánu se žalobci pomstít, než jako racionální poměření reálné míry porušení jeho povinnosti a následků z toho vzniklých*“. Krajský soud se zcela shoduje se závěrem žalovaného, kterým byla odůvodněna zmíněná doba, po kterou nelze žalobci, jako účastníku řízení, umožnit vstup na území členských států EU, a to právě vzhledem ke zcela nepochybnému ignorování právních předpisů České republiky z důvodu

pětiletého neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, kdy ten rezignoval si legálně vyřídit vízum, a zároveň tvrdil, že zde hodlá setrvat do konce života, tedy nepřipouštěl ani snahu nepokračovat v neoprávněném pobytu, cíleně se záměrně vyhýbal úřadům, státním institucím a kontrolám, proto nemohl legitimně ani očekávat, že jím navázaný partnerský vztah s paní „B.“ mu umožní legalizovat pobyt na území ČR. Správný je závěr žalovaného o tom, že by v takovém případě vyhoštění cizince páchajícího jakoukoliv nelegální činnost, bylo znemožněno tím, že žalobce by se na území ČR oženil, vedl rodinný život, že by, jak tomu bylo v daném případě, navázal pouze partnerský vztah. K tomu lze jen dodat, že z uvedeného protiprávního vztahu zahrnující zmíněné protiprávní jednání žalobce nelze těžit ve svůj vlastní prospěch, když stále platí stará právní zásada, že „*nemo turpitudinem suam allegare potest*“ (nikdo nesmí těžit z vlastních protiprávních či neplatných činů), dále viz i rozhodnutí ÚS ze dne 27.11.2005, sp. zn. III. ÚS 2010/08, ostatně tato zásada je zakotvena v novém občanském zákoníku § 6 odst. 2 (zákon č. 89/2012 Sb.). Proto krajský soud **nevyhověl** ani návrhu žalobce na snížení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to na dobu max. 1 roku, jak žalobce navrhoval, dobu stanovenou žalovaným rozhodnutím považuje soud za přiměřenou.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému podle obsahu spisu toto právo nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová